

g glazba.hr

Ida Prester: „Na koncertima u regiji proslavit ćemo moje pjesme nastale promišljanjem o sebi i svijetu”

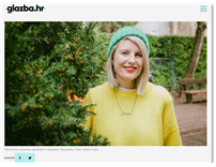

Ida je svoj solo-album osmislila za vrijeme pandemije / Foto: Matej Grgić

Ida Prester žena je koja ima toliko uloga. Ona je *freelancerica*, voditeljica, glazbenica, pjevačica, kompozitorica, ikona stila, *frontwoman* **Lollobrigide**, ali i solo izvođačica. Nedavno je objavila svoj prvi samostalni album *Sad* koji je posljednje tri godine najavljivala serijom singlova (“Šansa”, “Minuta”, “Dodir”, “Kvar”, “Luda”, “Sad”, “70”) od kojih je posljednji “Malo vremena” objavila prije nekoliko dana s dugogodišnjim suradnikom **Kleemarom**. Pjesma “Štit” njen je odgovor protiv nasilja nad ženama, a okupila je niz unjetnika raznih profila kako bi podigla svjesnost o mizoginiji koja vlada u našem društvu. Puno je smjerova u kojima smo mogle otići razgovarajući, ali glazba se konstantno provlačila u svakoj temi.

Što nam možeš reći o albumu? Koliko se proces rada na ovom albumu razlikuje od tvojih dosadašnjih iskustava snimanja albuma?

Većina pjesama s albuma nastala je u pandemijskom razdoblju, tijekom 2020., kad mi se dosta toga mijenjalo u životu. Imala

sam i bračnu krizu i identitetsku krizu. Ja sam *freelancer*, a moj muž poduzetnik koji ima restoran, tako da smo oboje bili ekstremno financijski ugroženi u to vrijeme. Bilo je izrazito psihološki zahtjevno izdržati to s dvoje male djece u stanu. To je mene ‘puklo’ tako da sam počela pisati pjesme kao ludu jer sam napokon imala vremena promišljati svijet i istraživati psihološki po sebi, svojim odnosima. Pjesme su nastale prvenstveno u mojoj spavaćoj sobi na malom sintesajzeru. Shvatila sam da je to glupo zvati Lollobrigida jer sam samo ja bila u procesu nastanka tih pjesama. Sve je išlo u smjeru mog solo projekta i pustila sam da vidim gdje će me to dovesti. Skupilo se 14 pjesama koje obilježavaju jedan moj period života od zadnje tri godine. Album smo nazvali *Sad* po pjesmi koja je baš simbolična. U doba korone sam zapravo verbalizirala da treba živjeti sad, za ovaj trenutak, jer nitko ne zna što se može dogoditi sutra, kao i to da ne trebamo dati nikome da nam kviri tu sliku, da nas mračni i truje raznim manipulacijama; da je jedino što imamo u doba epidemija i mogućih ratova, nuklearnih katastrofa, klimatskih promjena taj trenutak koji je sad. Mi sad moramo djelovati da popravimo svoj život, život planete i moramo uživati u svakom trenutku jer je budućnost vrlo neizvjesna. Skupila sam taj svoj život, svoj audioblog zadnje tri godine i proslavit ćemo to koncertima po cijeloj regiji, od čega su dva najveća u dva moja doma: jedan u Zagrebu u Tvornici kulture, a drugi u Beogradu u Domu omladine.

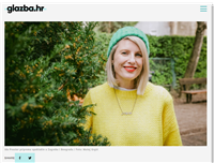
Što se u ovih 20 godina otkad djeluješ najviše promijenilo u načinu stvaranja glazbe i glazbenom biznisu?

Malo što. Uvijek je struktura pjesama nastala kod mene doma. Uvijek bih ja to smislila ili na gitari ili na malom sintesajzeru na baterije, a zatim bih na probi s bendom to aranžmanski sredila. Najveći dio pjesama nastao je u koroni kad smo svi bili u izolaciji, kad nije bilo proba i kad sam doslovno sama sve napravila; poslala sam to raznim producentima s kojima sam prije surađivala i koji su mi se činili OK, najčešće [pocket palmi](#) ili [Sergiu Loungeu](#), dečku koji nam je tonac u bendu. Suradivala sam i s [Kleemarom](#) koji je aranžmanski sredio “70” i “Malo vremena”. Više-manje sam *online*.

Nikad nisam ništa pisala na tuđi tekst, iako mi stalno šalju i melodije i tekstove. Uvijek sam pisala tekstove i muziku, osim u slučaju “Ljetne ljubavi” kada mi je gotovu muziku bez melodije vokala i teksta poslao [Danijel Čehranov](#), [Last95](#), koja mi je bila toliko predivna kompozicija da sam odlučila od toga napraviti pjesmu. To je bilo taj jedan put.

Što ti suradnje moraju donijeti?

[pocket palma](#) se prvo javila meni jer su htjeli raditi remix pjesme “Minute”. Super su to napravili i tu je krenula suradnja jer su mi ti klinci fenomenalni. [Fantomu](#) sam se za “Budalu” sama javila zato što mi je bio super njegov stil i taj naglasak na osamdesetima. Dosta sam fascinirana tim razdobljem, synth popom i synth waveom i baš osluškujem tko bi bio na tom tragu jer baš jako volim suradnje i svoju priču podijeliti s nekim. Zanimljivo mi je gledati novu generaciju klinaca duplo mlađih od mene, ali koji imaju bazu u tom razdoblju mojeg djetinjstva. Fora mi je da su uzeli synth pop kao polaznu točku koju obogaćuju svojim modernijim pristupima, a važno mi je da se kužimo u tom segmentu, da nam je to glavna inspiracija koja može odvesti u neki drugi smjer.

Autorica i pjevačica Lollobrigide inspirirana je glazbom osamdesetih / Foto: Matej Grgić

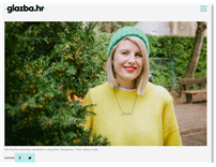
Koji te glazbenici iz osamdesetih najviše intrigiraju i najčešće potaknu na stvaranje novih pjesama?

Od [Depeche Modea](#), [Pet Shop Boysa](#) i [Davida Bowieja](#) iz sedamdesetih s intimističkim tekstovima do [Grace Jones](#). Kad sam pokretala Lollobrigidu, najviše sam slušala [Brigitte Bardot](#) i [Sergea Gainsbourga](#) i taj njihov slatki french pop s cvrkutavim vokalčićima, ali dosta provokativnom pa i perverznom poantom teksta – to mi je bilo genijalno. Malo-pomalo otkrivala sam [Peaches](#) koja je electro punk sa subverzivnim tekstovima, ali s matricom ravnih disco beatova koji mi se sviđaju. Onda je došao [Ladytron](#). Energija mojih nastupa uvijek je bila najviše pod utjecajem punka, [Nirvane](#) i [Pearl Jama](#). To mora fricati od energije. Sve je to fuzija koja meni odgovara, jaka energija sa synth pop matricom i šaljivi tekstovi puni autoironije. Ti su bendovi u osamdesetima iz svojih problema uvijek radili neku foru, za razliku od današnje muzike koja se strašno trudi biti opasna, nabrijana, „mi smo bogati, moćni, jači smo od tebe, bolji smo“. To nije emocija koja je mene u životu ikad ložila. Uvijek mi je bilo zanimljivo igrati se svojim slabostima, napuknućima u egu, svojim ljubavnim slomovima, a to onda ispričati kroz neke fora rime, kako bi bilo lakše i meni, a i publici.

Ali kad se igraš svojim ranjivostima tako kako ti to radiš, onda izlažeš svoje slabe točke. Kako se nosiš s napadima kao posljedicom iskrenosti u svom pisanju, ali i javnom govoru?

Kad sam bila klinka, onda mi je bilo problematično. „Moj dečko je gej“ napisala sam prije 20 godina. To stvarno nije bila tema koja je bila uobičajena i dandanas je to neki tabu. Nastupali smo na drugom Zagreb Prideu, tamo je bio ogroman policijski kordon, hrpa transparenata, urlatora, provokatora i nezadovoljnih građana što se to uopće kod njih održava. Uvijek sam se furala na tu punk emociju. Voljela sam ići kontra sistema, ali nisam ja baš toliko *tough* kao većina ljudi na prvim linijama. Doživjela sam dosta neugodnih iskustava, groznih komentara, čak i fizičkih napada kao klinka, ali danas je to skroz drugačije. U Hrvatskoj su pogotovo te neke teme sada prihvaćenije. Već 20 godina drvim jednu te istu priču i mislim da sam dobila poštovanje. Sada imam dovoljno godina, točno znam što hoću i kamo idem, dokazala sam se na milijun polja i boli me briga. Čovjek treba biti dosljedan svojim stavovima. Poneki posao zbog toga ne dobiješ, ali pomiriš se s tim. Komе ne paše, poljubi pa ostavi. Uvjerenja su mi toliko važna da tu neću raditi kompromise.

Čitala sam članke o glazbenicima koji posljednjih godina ne vole izvoditi neke pjesme koji su im možda u

početcima obilježile karijeru. Imaš li ti neke takve pjesme, pjesme koje si prerasla?

Tulum, party, žurka, igranka, to je sve što danas želim ja! (“Party”) To svi stalno traže, ali ja to više ne mogu. To je osjećala ta Ida obučena u aluminijske folije s izolir trakom. Riješila sam se fakulteta i samo sam htjela nadoknaditi sve te propuštene godine kada sam vježbala klavir kod kuće i išla na dva fakulteta. Htjela sam iskusiti rock’n’roll svijet, ići po festivalima, ludovati, zaljubljuvati se, eksperimentirati svim i svačim. Međutim, prošlo je 20 godina i stvarno se osjećam *fake* kad izvodim tu pjesmu jer to više nije ista osoba. Divim se [Rolling Stonesima](#) koji dandanas pjevaju “I Can’t Get No Satisfaction”. Mislim da je to strašno naporno. Neki ljudi to rade radi love i ogromnog pogona koji se pokrenuo i više se ne može zaustaviti, ali na svu sreću, ja imam stvarno mali pogon, muziku radim iz svog gušta i bez ikakve fige u džepu. To mi nikad nije bila temeljna profesija.

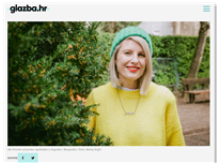
Ida ističe kako glazbu stvara bez fige u džepu / Foto: Matej Grgić

Zbog prirode svog posla susrećeš različite ljude. Tko je u ovih 20 godina ostavio trag na tebi, da si danas ovakva umjetnica kakva jesi? Tko ti prvi pada na pamet?

Moja najveća ljubav, radi koje sam se uopće počela baviti muzikom, je **Michael Jackson**. Sjećam se da je 1. kolovoza izašao *Moonwalk*, ja sam to pogledala i rekla: „Isuse Bože, što je ovo?!” On je bio prvi ogroman idol u kojeg sam bila zaljubljena, emotivno i profesionalno, a onda su krenuli svi ostali. Bila je faza Nirvane i Pearl Jara. Bila sam zaljubljena u Davida Bowieja i Kurta Cobaina. Svi ti nježni muškarci očito su me jako privlačili. (smijeh) Za ovu zadnju pjesmu definitivno me inspirirala Grace Jones. Sad sam ja neka žena u srednjim godinama pa me tako inspiriraju starije žene koje su ostale carice do kraja i baš je ta pjesma “70” njoj posvećena.

Nedavno je preminula Iris Apfel, ikona stila i dizajna. Kada su društvene mreže preplavile njene fotografije, njen eklektični stil podsjetio me na tvoj stil odijevanja! Održiva moda tvoj je zaštitni znak. Kako biraš svoju odjeću?

Ja ti mukotrpno biram tu odjeću. Danas si od sedam ujutro biram odjeću jer upravo krećem u Beograd gdje sviram uživo u jednoj emisiji, a u još druge dvije imam intervjuje. Očekuje se da sam u tri različita outfita... Ljudi, da imam tri stana puna garderobe, meni to nije dovoljno! Gledam te krcate ormare i skužim da ipak nemam dovoljno garderobe! Nažalost, imam poslove koji su jako različiti. Zapravo živim od vođenja konferencija, seminara, otvaranja, [Dana komunikacija](#), Weekend

Media Festivala i to zahtijeva skroz drugu art direkciju od benda. Onda je ovo na pozornici druga art direkcija od gostovanja u emisiji. Taj moj stil treba biti elegantan, ali s pomakom ludosti. Teško mi je i pronalaziti tu garderobu, ali najviše tražim po *secondhandovima*. *Onlineshopovi* kod nas imaju ipak konzervativniju modu. Rijetko što kod nas baš bude ludo, a kad je ludo, onda je silno skupo. Dizajnerska roba je predivna, ali si ja to ne mogu priuštiti. Onda se snalazim kod krojačice. Baš sad šivamo nešto za koncerte. Imam pomoć svog **Marka Čerkete**, koji je već 20 godina moj najbolji prijatelj iz Beograda i art direktor života. Moda osamdesetih mi je najveća inspiracija. Najviše volim te zaigranosti, uzorke jakih boja, jakih kontrasta, ogromnih ramena. Kakva sam u modi, takva sam i u muzici. Kad čuješ taj neki mali pomak, nisi siguran odmah sviđa li ti se to ili ne, ali onda skužiš da je fora.

Lolobrigidu sam uvijek smatrala nekim ludim i otkačenim bendom. Vjerujem da ste imali milijun ludih situacija kroz ovih 20 godina. Ako moraš odabrati neke top, koje bi to bile?

Na glavnoj pozornici Exita pukla mi je suknja. Podigla sam nogu i šlic se potrgao. To mi se nekoliko puta dogodilo, ali nikad ispred 40 tisuća ljudi. Onda mi je Una iz **Bitcharki na travi** strgnula tu suknju do kraja. Sva sreća da sam imala neke crne bokserice ispod i isfurala to kao dio nastupa, mada nije bio.

Onda sam imala prometnu nesreću na putu za beogradski koncert. Ostala sam bez pola zuba kad sam 'zarovala' u sjedalo. Auto je bio totalka pa sam autostopom došla do tamo i mrtva-hladna održala koncert bez pola zuba! (smijeh) Ali to ti je punk! To se dogodilo prije 15 godina i stvarno nije bilo odustajanja. U današnje doba filtera ne dozvoljava se nesavršenost. To mi strašno ide na živce. Ne dao Bog da ti se ruž pomakne, da ti obrve nisu savršeno sredene, da gumb na hlačama nije savršeno ispeglan... To je toliko zamorno i opterećujuće i mi žene toliko vremena gubimo na ta savršenstva. Pokušavam se čim više ne šminkati i boli me dupe za rasparane čarape i neuređene nokte. Za žene mi je to stvar stava: da si prirodna, da si svoja i da ne odgovaraš tim fašiznim savršene ljepote i mladosti!

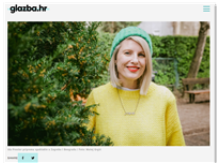
Ida je jako kritična prema mizogonim stavovima prema starijim ženama / Foto: Matej Grgić

Čini mi se da je kod tebe vrijeme relativna kategorija, ali zapravo je stvar u terminu pravo vrijeme. Tako sam doživjela tvoju pjesmu “70”, gdje zapravo pjevaš o prihvaćanju sebe i življenja života bez zadržke. Kad si počela primjećivati opterećenost vremenom u svojoj okolini i kad se kod tebe događala ta tranzicija stanja uma na ‘pravo vrijeme’?

Kad si žensko, ne možeš to ne primijetiti. Kad si žena, tebe toliko definira izgled da sve tvoje strasti, interesi, profesionalni napredak, sve ono što znaš, možeš i želiš pada zapravo u drugi plan. Puno mi žena kaže, baš ovim riječima: „Ti nakon pedesete nestaješ i postaješ apsolutno nevidljiva.“ Onog trena kad žena nije više fizički i seksualno atraktivna po nekim normama, ona se valjda zapravo treba zatvoriti u neka svoje četiri zida i čekati smrt? To su poruke koje nam kompletna industrija, mediji, društvo šalju. Svaki znak starosti zapravo je tvoja slabost. Ako ih pokažeš, nisi više društveno relevantna. To već neko vrijeme primjećujem i grozim se toga. Nije mi jasno kako mi i muškarci zajedno ne ustanemo protiv takvog fašizma. Skoro pola populacije tako se ponižava. To je društveni fenomen koji unesrećuje društvo.

To su neke zdravorazumske stvari i super mi je kod tebe što skrećeš pozornost na njih. Znam da treba postojati pravo izbora i da zabrane nisu rješenje, ali ako bismo uspoređivali tvoje tekstove, koji su u apsolutnom kontrastu s mizoginijom u mnogim tekstovima današnje moderne glazbe, pričali mi o treperima ili narodnjacima, kada onda to pravo prelazi granice? I može li se zvati umjetnošću?

To je jako kompleksno pitanje. Teško mi je govoriti o tome, da se ne zakrvim s pola scene i dobrim dijelom mlade generacije. Gledajući te tekstove, da unutar mnogih tih tekstova umjesto žena (koje su prikazane kao kurve koje treba mlatiti, koje su čisti objekti, doslovce ‘ćuti i puši’) staviš ijednu drugu kategoriju poput Židova, crnaca, homoseksualaca, Srba – to bi bio skandal. Razmišljala sam o tome da uđem u tu bitku, ali stvarno već osjećam zasićenje od toga da sam na prvoj liniji fronte mnogih tema. Voljela bih da se nađe neki novi glas iz mlade generacije. Ne mora biti djevojka, nego i mladić, reper, treper, narodnjak, netko tko će reći: „Ljudi, pa jeste li vi normalni?“ Kad si pripadnik te mlade generacije, muzika koju slušaš postaje *soundtrack* tvog odrastanja. Kad taj *soundtrack* normalizira nasilje prema ženama i ponižavanje žena, kakvo samopouzdanje kao curica ili mlada žena ti možeš imati? Doslovno citiram jednu pjesmu: „Kurvu vuci za kosu i naši očevi tako su.“ Pa kako možeš osnažiti djevojku, da zna koja su njena prava? U tom kontekstu mi je jako bitno jedno istraživanje

koje je nedavno provedeno u Hrvatskoj gdje 40 posto, dakle skoro polovica mladih djevojaka u Hrvatskoj, smatra da je njen izabranik ima pravo ošamariti ako mu ide na živce. To su strašni podatci i to nije bez veze. To nije samo *soundtrack*. To nisu samo pjesme.

Kako više ne želi biti svugdje ne prvim linijama fronta, priželjkuje glas mlade generacije koji bi upozorio na tekstove pjesama koji ponižavaju žene / Foto: Matej Grgić

Osjećaš li nekad potrebu stabilizirati svoj život koji imaš zbog svog *lifestylea*, da nekako uđeš u obrazac s radnim vremenom, nekim okvirom koji bi možda dao određenu dozu sigurnosti?

Pazi, ja sam *freelancer* već 25 godina, nekako sam se ustabilila s tim usponima i padovima, promjenama stanja na računaru i panikama. Shvatila sam da sam to ja i da mi i nesigurnost i sloboda puno znače. Davno sam sa sobom razriješila: nešto dobiješ, a nešto izgubiš. Žrtvovala sam svoj ego, titule, pozicije u korporacijama za slobodu. Odlučila sam biti *freelancer*, *free rider*, na dnu hranidbenog lanca bez nekog društvenog priznanja, gdje moja mama ni dandanas ne zna čime se zapravo bavim. Sama sebi odgovaram i za uspjehe i za neuspjehe. To mi odgovara i mogu se s tim nositi. Sve je stvar balansa. Tek sam u 40. godini shvatila tko sam zapravo i što mi odgovara, a onda idem po toj liniji.

Što priželjkuješ za neku sljedeću veliku obljetnicu?

Ma ništa ne želim, samo da sve ostane ovako! Kliše je, ali, iskreno, kad me već pitaš: da su mi djeca zdrava. Ništa ne bih mijenjala. Taman mi je svega, da mogu živjeti ovako kako živim, da imam poslove koje imam, da upoznajem neke zanimljive ljude kao što ih sada stalno upoznajem, da imam svoj krug super ljudi s kojima se već 20 godina družim, da su mi djeca sretna i zdrava. Ništa mi drugo ne treba!